

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΝΑ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)



ΤΟ μεταξύ, τὸ Μαῦρο Πουλιὶ καὶ ὁ Αἰγαργὸς συζητοῦσαν μέσα στὴ σκηνὴ χαμηλοφωνα. Τὸ Μαῦρο Πουλιὶ εἶχε συλλάβει ἕνα παράτολμο σχέδιο. Εἶχε σκεφθεῖ πὼς κάποιον ἀπρόοπτο περιστασιὸν θὰ ἐμπόδιζε ἴσως τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν χρυσοθηρῶν νὰ γυρίσουν ἐγκαιρῶς στὸ στρατόπεδο. Ἦταν εὐκόλο λοιπὸν νὰ τοὺς παραφωλιάζουν μερικὸι Ἴνδοὶ καὶ νὰ τοὺς ἐπιτεθῶν ἔξαφνα. Κι' ἂν οἱ λεικοὶ ἀρχηγοὶ δὲν γυρίαν πρὶν νυχτώσει, οἱ Ἴνδοὶ θὰ ὀρμύσαν ἐναντίον τοῦ στρατοπέδου τῶν χρυσοθηρῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχαναν τὸ θάρρος καὶ τὴν ψυχραιμίαν τους, βλέποντας ὅτι ἦσαν χωρὶς ἀρχηγούς.

Γιὰ νὰ γινῆ ὁμοῦ αὐτὸ, ἔπρεπε νὰ φύγῃ ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δύο τους καὶ νὰ πᾶν νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς συντρόφους τους.

Τὸ Μαῦρο Πουλιὶ λοιπὸν ἤθελε νὰ μείνῃ αὐτὸς ὄπισθεν, γιὰ νὰ ἐξελεάσῃ τοὺς λεικοὺς, ἀδιαφοροῦντας ἂν αὐτὸ θὰ τοῦ στοίχιζε τὴ ζωή. Τὴ σημασία ἔχει γιὰ ἕναν Ἴνδον ἀρχηγὸν ὁ θάνατος, ὅταν τὸ αἷμα του χύνεται γιὰ τὸ καλὸ τῆς φυλῆς;

Ὁ Αἰγαργὸς ἐπεδοκίμασε τὸ σχέδιον αὐτὸ, μὲ τὴ διαφορὰ, ὅτι ἀπαίτησε νὰ μείνῃ αὐτὸς ὄπισθεν. Δικαιολογούσε δὲ τὴν πρότασιν, λέγοντας πὼς ἦταν προτιμότερον νὰ κινδυνεύσῃ αὐτός, ἕνας ἄσημος πολεμιστῆς, παρὰ ὁ ἀξιὸς ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς. Ἀλλὰ καὶ τὸ Μαῦρο Πουλιὶ δὲν ἔνοιωσε νὰ ἀποχωρήσῃ.

Ἐνῶ οἱ δύο μεγαλόψυχοι αὐτοὶ Ἴνδοὶ φιλονεικοῦσαν ποῶς νὰ θυσιασθῇ, οἱ χρυσοθηρὰι μετροῦσαν κι' αὐτὰ τὰ λεπτὰ τῆς ὥρας πὸν περνοῦσαν, χωρὶς νὰ φαίνεται ὁ δὸν Ἑστεβάν. Βαθεῖα σιωπὴ βασιλευε σ' ὅλο τὸ στρατόπεδο.

Ἔστεβ' ἀπὸ μὴ περίτρου ὥρα, οἱ χρυσοθηρὰι εἶδαν τὸ Μαῦρο Πουλιὶ νὰ βγαίνει ἀπ' τὴ σκηνή, νὰ κατεβαίνει τὴ βουνοπλαγιά καὶ νὰ πλησιάζῃ τὸν ὄμιλον, στὸν ὁποῖο βρισκότανε κι' ὁ Γουμέξ. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἴνδων τοῦ εἶπε τότε, ὅτι ἀφίει ὡς ὄπισθεν τὸν σύντροφόν του καὶ ὅτι πηγαίνει νὰ συναντήσῃ τὰ παλληκάρια του. Ἔστεβ' ἔφυγε μὲ τὸ ἴδιον ἀδιάφορον ἔνθος πὸν εἶχε καὶ ὅταν ἤλθε, χωρὶς νὰ δείξῃ τὴν παραμικρὴν περιέργειαν. Ὅταν ἔφτασε κοντὰ στοὺς τέσσερες πολεμιστὰς του, τοὺς εἶπε δυὸ-τρία λόγια καὶ τοὺς ἔδειξε μὲ τὸ χερὶ τὴ σκηνή, ἔξω ἀπ' τὴν ὁποία καθόταν ὁ Αἰγαργὸς, ἀκίνητος καὶ σοβαρός.

Σὲ λίγη ὥρα, οἱ λεικοὶ πὸν παρακολουθοῦσανε ὅλες τὶς κινήσεις τοῦ Μαύρου Πουλιῶ, εἶδαν ἕναν ἀπ' τοὺς τέσσερες συντρόφους του νὰ φεύγῃ καλπάζοντας, ἐνῶ οἱ ἄλλοι Ἴνδοὶ καθόντουσαν καταγής, κρατῶντας τὰ χαλινάρια τῶν ἀλόγων τους, ἤσυχτοι καὶ ἀμέριμνοι.

Ἐποῦ, ἡ ὥρα περνοῦσε. Κόντευε νὰ νυχτώσῃ καὶ οἱ ἀρχηγοὶ τῶν χρυσοθηρῶν δὲν εἶχαν ἀκόμα φανεῖ. Ὁ Γουμέξ, ὁ ὁποῖος δὲν ἤθελε νὰ παραδεχθῇ, ὅτι οἱ Ἴνδοὶ τοὺς ἐτόιμαζαν κάποιον ἄσχημο παιχνίδι, ἔλεγε στοὺς συντρόφους του γιὰ νὰ τοὺς καθουαχάτῃ :

— Ἀφοῦ μένει ὁ Ἴνδὸς ὀμῆρος μαζί μας, τί φοβάστε; Ἡ ἀταραξία του δὲν εἶνε ἀρκετὴ ἀπόδειξις τῆς ελλικρινείας του;

Πράγματι, ἡ μαίρη σιὰ τοῦ Αἰγάργου διακρινόταν ἄκρια ἀκίνητη ἔξω ἀπ' τὴ σκηνή τοῦ δὸν Ἑστεβάν, μολοντὶ εἶχε νυχτώσει.

Τὴν βαθεῖα, τὴν νεκρικὴ σκεδὸν σιωπὴ πὸν βασιλευε στὸ στρατόπεδο τῶν χρυσοθηρῶν, τὴ δέκατε μονάχα τὸ μισθηρὸ κανενὸς λευκοῦ ἢ τὸ χαμηλόφωνο τραγοῦδι ἐνός ἀνησύχου συντρόφου του. Ὅλοι δὲ οἱ λεικοὶ δὲν ἔπαιναν νὰ ρίχνουν κάθε τόσο δύσπαστες ματιὰς στοὺς Ἴνδους τοῦ Μαύρου Πουλιῶ πὸν ἐξακολουθοῦσανε νὰ καθῶνται μπρὸς σ' ἄλογά τους, ἀκίνητοι καὶ γαλήνιοι.

Παρ' ὅλα αὐτὰ, οἱ χρυσοθηρὸς εἶχαν τὴν ἐντύπωσιν πὼς οἱ Ἴνδοὶ ἔμαρῶχαναι σιγά-σιγά. ἴσως νὰ τοὺς φαίνονταν ἔτσι ἐπειδὴ στὸ μεταξύ εἶχε σκοτεινιάσει καλά.

Ἐξαφνα μερικὸι ἀπὸ τοὺς χρυσοθηρὰς νόμισαν πὼς εἶδαν νὰ ορμύσαν σκόνῃ. Ὁ Γουμέξ τὸ ἐξήγησε αὐτὸ ὡς ὀπτικὴ ἀπάτη. Κάποιος ὄπισθεν ἀπὸ τοὺς συντρόφους του δὲν καθυστεροῦσε μὲ τὴν ἐξήγησιν αὐτὴ καὶ ἀπεφάσισε νὰ προχωρήσῃ γιὰ νὰ δῇ τὴ συνέβαινε. Πῆγε τὴν καραμπάνα του καὶ ἔκανε μερικὰ βήματα μπροστὰ. Καὶ τότε δεβαιώθηκε πὼς οἱ Ἴνδοὶ εἶχαν πράγματι ἀπομακρυνθῆι σιγά-σιγά μέσα στὸ σκοτάδι, ρίχνοντας στὸν ἀέρα ἄμμο γιὰ νὰ κρύβονταν πίσω ἀπὸ αὐτήν.

Ὁ χρυσοθηρὰς γύρισε ἀμέσως πανικόβλητος πίσω νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς συντρόφους του.

Ὅλοι ἀνησύχσαν τότε. Ἡ ἀναχώρησις τῶν Ἴνδων ἦταν κακὸ σημάδι κι' οἱ χρυσοθηρὰι ἀνάγκασαν τὸν Γουμέξ νὰ πᾶν νὰ ζητήσῃ σχετικὰς ἐξηγήσεις ἀπὸ τὸν Αἰγάργον. Μὰ ὁ Αἰγαργὸς προσποιοῦθηκε πὼς δὲν καταλάβαινε τί τοῦ ἔλεγε ὁ λεικὸς καὶ τοῦ συνέστησε ν' ἀνάγῃ φροντὰ γιὰ νὰ δῇ καλύτερα τοὺς Ἴνδους.

Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ τοῦ πανούργου Ἴνδου ἔκανε τὸν Γουμέξ νὰ θυμηθῇ πὼς εἶχαν κέρρει ὅλα τὰ ξερὰ ἔξυλα τὴν προηγουμένη μερὰ καὶ πὼς λησιμόνησαν νὰ κόψουν ἄλλα. Κρῖος ἰδούως τὸν περιέλειωσε καθὼς θυμηθῆκε τὴν ἀσυγχώρητὴν αὐτὴν παράδειξιν. Προσταθεῖσε ὁμοῦ νὰ καθουαχάσῃ τὸν ἑαυτό του μὲ τὴ σκέψιν πὼς ἡ ἀναχώρησις τῶν Ἴνδων δὲν θὰ εἶχε δυσερέστερες συνέπειας, ἀφοῦ κρατοῦσανε ἕνα ὄμιλον συντρόφῳ τους.

Παρ' ὅλα αὐτὰ, ὁ Γουμέξ ἀποφάσισε νὰ ἐπιτηθῇ ἀσθηρότητα τὸν Αἰγάργον. Τοῦ εἶπε ὅτι θὰ ἔστειλε ἔξῃ ἄντρες του νὰ τὸν φραγορήσουν—καὶ ἔφυγε χωρὶς νὰ προσέξῃ τὸν περφορητικὸν μορφασμὸν πὸν ἔκανε ὁ αἰχμάλωτος. Πράγματι, σὲ λίγῳ, ἔξῃ λεικοὶ πῆγαν καὶ στάθηκαν γύρω ἀπὸ τὸν Αἰγάργον. Εἶχαν ἐντολή νὰ τὸν σκοτώσουν, μολὺς θὰ ἔκανε τὴν παραμικρὴν ὑποτιτὴ κίνησιν.

Κατόπιν ὁ Γουμέξ σκέφτηκε νὰ στείλῃ μερικὸὺς ἀνθρώπους του νὰ κόψουν ἔξυλα, γιὰ νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν ἀπρονουσία του, τὴν ἀπρονουσία αὐτὴ πὸν γινότανε τώρα τρομερὸς σύμμαχος τῶν Ἴνδων. Ἄν θὰ ἐπιχειροῦσανε οἱ ἐπιτηθόμενοι νὰ τοὺς ἐπιτεθῶν, τί θὰ ἔκαναν οἱ χρυσοθηρὰι στὸ σκοτάδι; Δὲν θὰ μπορούσανε νὰ κινηθῶν καὶ οἱ ἐχθροὶ θὰ τοὺς σφάζανε σὴν ἀγνία. Ἐποῦ, ἡ σκέψις πὼς, στέλοντας ἔστω καὶ λίγους συντρόφους του νὰ κόψουν ἔξυλα, θὰ ἐξασθενήσει τὴ δύναμιν τοῦ μικροῦ στρατεύματός του, τὸν ἔκανε νὰ μὴ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπάρασιν του.

Βαθῦ λοιπὸν σκοτάδι σκέταζε τὸ στρατόπεδο τῶν λευκῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν τολμοῦσανε περὶ οὔτε νὰ μιλῶσιν ἀπὸ τὸ φόβον τους.

Σὲ λίγο ὁμοῦ, μερικὸι παράξενοι θόρυθοι δέκονταν τὴ σιωπὴ. Ὅλοι νομίσανε πὼς ἄκουσαν χλιμιντρίσματα ἀλόγων. Ὁ Γουμέξ, μὲ τὰ νεύρα ἐρεθισμένα ἀπὸ τὸ πρόασημα ὅτι τοὺς ἀπειλοῦσε κάποιος κίνδυνος, πλησίασε τὸν Αἰγάργον, πὸν τὸν ἔπαιρνε γιὰ τὸν πραγματικὸν ἀρχηγόν, καὶ τὸν ρώτησε τί σήμαινε ἐκεῖνος ὁ θόρυθος. Ὁ Αἰγαργὸς ὁμοῦ τὸν καθουαχάσε.

Ἐποῦ, ὁ θόρυθος ἀκουγότανε ὀλοένα καὶ πὸν εὐδιάκριτα. Ἀλλ' οἱ χρυσοθηρὰι παίρνοντας θάρρος ἀπ' τὴν παρουσία τοῦ Αἰγάργου, δὲν ἐφροντίζαν νὰ προετοιμαστοῦνε γιὰ μάχην. Τέλος, ὁ Γουμέξ ἀποφάσισε νὰ τοὺς διατάξῃ νὰ πάρουν τὰ βπλα τους γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακόν, ὅταν ὁ Αἰγαργὸς τοῦ ἔκανε νόημα νὰ πλησιάσῃ καὶ τοῦ εἶπε :

— Κύτταξε καλύτερα στὸν κάμπο. Εἶδα κι' ἐγὼ μερικὰ ἄλογα νὰ καλπάζουν. Τ' ἄλογα δὲν ἔχουν καλλάρηδες. Φαίνεται ὅτι τὰ κινηγούν οἱ συντρόφοι μου. Δὲν κρέπτεν ν' ἀνησυχῆς....

Ἡ ἐξήγησις αὐτὴ εὐχαρίστησε τὸν Γουμέξ καὶ τοὺς Μεξικανούς. Κανεῖς δὲ ἀπ' αὐτοὺς δὲν πρόσεξε μέσα στὸ σκοτάδι, ὅτι ὁ Αἰγαργὸς εἶχε λύσει μὲ τρόπο τὰ λουριά τοῦ μανδύα του καὶ ὅτι εἶχε πιάσει τὸν τσεκούρι πὸν κρεμότανε ἀπ' τὴ ζωὴν του.

Ἐξαφνα τότε συνέθη κατὶ ἀ-



Ὁ Αἰγαργὸς ἔγδαρε τὸ κρηνίον τοῦ Γουμέξ καὶ τοῦ ἔβγαλε τὴν κόμη...

φράνταστο, κάτι εφελιακό :

Τά Άλογα που φανόντουσαν σάν να καλλάανε χωρίς αναβάτες, βρεθήσανε ξαφνικά με καθάλλαρδες, που ανεπήθησαν κάτω απ' την κοιλιά των ύποψιων, με καθάλλαρδες ώπλισμένους, που ούφλιασαν από πολεμικό μένος.

Ήσαν οι Ίνδοι, έχοντας επί κεφαλής τους τὸ Μαύρο Πουλί.

Καί η̄ επίθεσις κατὰ τοῦ στρατοπέδου τῶν λευκῶν ἄρχισε.

Ἄλλα ἀπὸ τ' ἄλογα ὁμοίωσαν σάν τυφλά πάνω στὰ χαρακώματα καὶ ἄλλα η̄θοῦσαν πάνω ἀπὸ τ' ἀμάξια. Θὰ ἔλεγε κανεὶς, ὅτι τὸ πνεῦμα τοῦ ὀλ'θρου εἶχε ξεπολυθεῖ μέσα σὲ μιά στιγμή στὸν κάμπο.

Ὁ Γομφεῖ, ἀφίχοντας ἀπ' τὸ θυμὸ του, σήκωσε τὸ σπαθὶ του καὶ ὤρμησε νὰ χτυπήσῃ τὸν Αἰγαγό. Ἐκείνος ὅμως τὸν πρόλαβε. Μὲ μιά ἀστραπαῖα κίνησι, τράβηξε τὸ τσεκούρι του ἀπ' τὴ μέση του, τὸ σήκωσε ψηλά, τὸ ἄρρησε νὰ πέσῃ καὶ ἔσχισε μ' ἓνα χτύπημα τὸ κρανίον τοῦ χροσοθήρα ὡς τὰ μάτια. Ἐπειτα ἔγδαρε τὸ κρανίον του καὶ τοῦ ἔβγαλε τὴν κόμη, τὴν ὅποια ἐπέδειξε στοὺς συντρόφους του, σάν θριαμβεῖναικό τρόπαιον!

Ἀπεριγραπτοὶ ἦταν ὁ τρόμος πού εἶχε κυριεύσει τοὺς λευκοὺς μετὰ τὴν ξαφνικὴ αὐτὴ ἐπίθεσι. Στοιμώχτησαν κοντά-κοντά μέσα στὸ σκοτάδι καὶ σήκωναν τὸ σπαθὶ ὁ ἓνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου, νομίζοντας πὼς ἦσαν ἐχθροὶ. Εἶχε φτάσει ἡ τελευταία τους στιγμή. Μέσα σὲ λίγα λεπτά τῆς ὥρας, τὰ τσεκούρια, τὰ δόρατα καὶ τὰ μαχαίρια τῶν Ἰνδῶν εἶχαν σκεπάσει τὸ γῆμα μετὰ πτώματα. Τὸ αἷμα ἀπλώνοντανε σάν λίμνη. Ὑλίσχον ἀκόμα μερικὸι Μεξικανοὶ πού πολεμοῦσαν μετὰ τὴν γενναίωττα πού δίνει ἡ ἀτελεία, μὰ οἱ περισσότεροὶ ἀπ' αὐτοὺς προσπαθοῦσαν νὰ βροῦνε μιά διέξοδο νὰ φύγουν καὶ νὰ γλυτώσουν ἀπ' τὸ μακελειό.

Ὅσα ἄλογα ἔμειναν στὸ στρατόπεδο, ἦσαν καὶ αὐτὰ σκοτωμένα διπλά στοὺς ἀναβάτες τους.

Ἐπειὰ ἀπὸ λίγο, οἱ χροσοθήραι ὀπισθοχώρησαν καὶ ἀπ' τὸ τελευταῖο χαρακώμα τους καὶ σκορπίστηκαν στὸν κάμπο. Ἡ ἦττα τους θὰ ἦταν σχεδὸν ὀριστικὴ, ἂν τὴν τελευταία στιγμή δὲν ἐπαίρναν κάποια ἐλπίδα, βλέποντας νὰ κατεβαίνουν καθάλλαρδες ἀπὸ τὰ διηχλῶδη βουνά διὰ καθάλλαρδες, ἀκολουθοῦμενοι ἀπὸ μερικὸς φαντάδες. Ἡ ξαφνικὴ αὐτὴ ἐπικοῦρια θὰ μπορούσε ν' ἀλλάξῃ τὴν κατάστασι. Μὰ οἱ φαντάδες πού ξαναγύριζαν κατατροπώθηκαν πολὺ σύντομα, ἐπειδὴ ἦσαν ἀδύνατον νὰ φέρουν τὴν παραμικρὴ ἀντίστασι μπρὸς στὴν ὀρεινὴ τὴν ἐπίσπρον ἐρυθροδέρμων.

Τὸν κάμπο ὁ ἓνας ἀπ' τοὺς διὸ ἐκείνους καθάλλαρδες — πού δὲν μπορούσε κανεὶς νὰ τὸν διακρίνῃ καλὰ μέσα στὸ σκοτάδι — κρατῶντας ἓνα τσεκούρι, πού τὸ εἶχε πάρει ἴσως ἀπ' τὰ χεῖρα κανενὸς Ἰνδοῦ, ὄρθιος σχεδὸν στοὺς ἀναβόλεις, σφύριζε κάτω καὶ ἀπὸ ἓναν ἐχθρὸ κάθε φορὰ πού ἔφευγε τὸ δόλο του βοηθοῦμενος καὶ ἀπ' τὸν σύντροφό του.

Σὲ λίγο, τοὺς ἀπέκλεισαν τὰ στήθη τῶν ἄγριων, πού τοὺς εἶχαν περιβόσει ἀπὸ παντοῦ.

Ἐξάφην ὅμως, ὁ ἓνας εἰς τοὺς διὸ καθάλλαρδες, κεντρίζοντας δυνατὰ τὸ ἄλογο του μετὰ τὴ σπρῶνιά του, πήδησε πάνω ἀπ' τὸ ζωντανὸ ἐκεῖνο φράγμα καὶ χάρησε σάν κινῶς πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου εἶχε ἔρθει. Τὴν ἴδια στιγμή, κροαγὲς θριάμβου ἔκαναν τοὺς πολιορκιόμενους στὸ στρατόπεδο Μεξικανὸς νὰ καταλάβουν πὼς ὁ ἄλλος καθάλλαρδης ἢ θὰ σκοτώθηκε ἢ θὰ πιάστηκε αἰχμάλωτος ἀπ' τοὺς Ἰνδοὺς.

Αὐτὴ ἦταν ἡ τελευταία πράξις τῆς πολεμικῆς αὐτῆς τραγωδίας. Σὲ λίγο, οἱ πυροβολισμοὶ ἔγιναν πὸ ἀραιοὶ καὶ τέλος σταμάτησαν καθολικῶς.

Τότε οἱ Ἰνδοὶ, βλέποντας πὼς δὲν ἔχουν νὰ κάνουν τίποτε, παρατάθηκαν ὁ ἓνας πίσω ἀπ' τὸν ἄλλο, σχηματίσαν κανονικὴ γραμμὴ καὶ, ἔχοντας ἐπὶ κεφαλῆς τὸ Μαύρο Πουλί, διεθύνθησαν πρὸς τὸ στρατόπεδό τους.

Ἀπ' ὅλο τὸν ὄμιλο τῶν χροσοθηρῶν, ἐλάχιστοι εἶχαν διασωθεῖ, πού τὰ καθάρσαν νὰ γλυτώσουν ἀπ' τὴ σφαγὴ, χάρις στὸ βαθθὸ σκοτάδι. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἦσαν ἐπιπορευμένοι νεκροὶ κατὰ γῆς, διπλά σὲ πτώματα ἄλλων, χωρίς ἑλλάδι, φοικτὰ ἀκρωτηριασμένοι.

Μιά ὥρα περίπου ὕστερ' ἀπ' τὴν πολέμησι αὐτὴ συμπλοκὴ, ἡ φλόγις τῶν ἀμαξίων τῶν λευκῶν, πού τοὺς εἶχαν βάλει φωτιά οἱ ἐρυθροδέρμοι, φώτιζαν ὅλο τὸν κάμπο, τὸν κάμπο πού ἄχνιζε ἀκόμα

ἀπ' τὸ αἷμα τῶν σκοτωμένων καὶ τῶν ἐτοιμοθανάτων. Ἡ φλόγις αὐτὴς φώτιζαν πέρα στὴν κατασπίνωσι τῶν Ἰνδῶν καὶ ἔτανε λαμπρὸ αἰχμάλωτο, δεμένο σ' ἓνα δέντρο, γύρω ἀπ' τὸ ὅποιο στήριξ ἀγέων χόρευε ἓνα διαβολικὸ χορὸ.

Τὸ Μαύρο Πουλί καὶ ὁ Αἰγαγόρος καθόντουσαν κοντά-κοντά. Ἐμοιάζαν μὲ πνεύματα διέθρου καὶ ἐρημώσεως. Στάσαν καὶ οἱ δύο. Τέλος, ὁ Αἰγαγόρος ἀποφάσισε νὰ μιλήσῃ πρῶτος.

— Τί ἀκούει τώρα τὸ Μαύρο Πουλί; ρώτησε τὸ σύντροφό του.

— Διὸ φωνές, ἀποκρίθηκε ὁ ἀρχηγός. Τὴ φωνὴ τοῦ πυροτοῦ, πού τοῦ καίει τὸ μεδούλι τῶν σκοπῶν του καὶ τοῦ λέει νὰ φωνάξῃ τὸ γιαντὸ τῆς φωλῆς. Καὶ τὴ φωνὴ ἐνὸς φίλου πού λέει τοῦ πληγωμένου ἀρχηγού: «Ἡσύχουσε! τὸ χέρι ἐνὸς φίλου θὰ σ' ἐκδικηθῇ».

— Ποιὸ καλὰ! φησίσαι ἀτάραχα ὁ Αἰγαγόρος. Αἴθριο τὸ πρῶτο θὰ πάω μαζί μου τριάντα ἀπ' τοὺς καλύτερους πολεμιστὰς μας καὶ θὰ σ' ἐκδικηθῶ!..Θὰ τρέξω νὰ βρῶ τοὺς τρεῖς κληνηοὺς τῆς Ἀρκτοῦ.

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Εἶνε ἀνάγκη τώρα νὰ ξαναγυρίσουμε στὸ πρῶτο τῆς ἡμέρας ἐκείνης, πού στάθηκε ὀλέθρια γιὰ τοὺς Μεξικανούς. Θὰ θυμᾶται ὁ ἀναγνώστης, ὅτι τὸ πρῶτο ἐκεῖνο, οἱ τρεῖς κληνηοὶ πού σάθηκαν ὡς ἐκ θαύματος πάνω στὸ κινούμενο νησί, τράβηξαν γιὰ τὴν Κοιλιά τοῦ Χρυσοῦ.

Φοιτὸ θέαμα τοὺς περίμενε ἐκεῖ.

Εἶδαν κόμης ἀνθρώπων κρεμασμένους ἀπὸ πασσάλους, κροαφῶμενος ἐπὶ μικρὲς πυραμίδες. Τὰ φοικτὰ ἐκεῖνα θὰ τρόπαια στήλιζαν τοὺς τάφους ἰθαγενῶν πολεμιστῶν. Ἄγρια, σαροκόβα πουλιὰ πετοῦσαν, κροαφῶντας ἀπαίσια, πάνω ἀπ' τὸ ἔρημο ἐκεῖνο μαρσιολεῖο, σάν νὰ ἤθελαν νὰ ζυτῆσουν τοὺς νεκροὺς μετὰ τὴν πένθησι καὶ ἀνατοιματικὴ μουσικὴ τους.

Οἱ τρεῖς κληνηοὶ, βταν βρεθήσαν κοντὰ στὴν Κοιλιά τοῦ Χρυσοῦ, ἄρχισαν νὰ οἰχνοῦν γύρω τους περίτρομα βλέμματα. Ὁ τόπος ἐκεῖνος τοὺς φαινότανε φοικτός, σάν κατοικία διαβόλου.

Οἱ τρεῖς κληνηοὶ ἄρχισαν τότε νὰ σιζητοῦν ἂν ἔπρεπε νὰ τρέξουν νὰ γεμισθῶν τίς τσέπες τους χρυσοῖς ἢ νὰ περιμένουν νὰ φτάσῃ ὁ δολοφόνος τῆς μητέρας τοῦ Φαβίου, γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθοῦν. Μὰ ἐνὸς μιλῶσε ὁ Βουαροξέ, ὑποστηρίζοντας τὴ δικὴ του ἄποψι. Ἐνα ἄγριο ξερῶντο, πού ἔσφιξε μετὰ τὸν βρόντο τοῦ καταράχτη, τὸν ἔκανε νὰ σταματήσῃ τρομαγμένος.

Ἡ φωνὴ ἐκεῖνη ἔμοιαζε σάν νὰ βγαίνει ἀπ' τὸν τάφο τοῦ Ἰνδοῦ, σάν ν' ἀτελοῦσε τοὺς ἱεροσφύλους καὶ βεβήλωναν τὴν ἱερότητα καὶ τὴν φλόγι τοῦ μέρους αὐτοῦ. Ἀπεριγραπτὴ φοικτὴ κυριεύσε τοὺς κληνηοὺς. Σήκωσαν τὰ κεφάλια τους καὶ κῆτταξαν γύρω τους. Ψυχὴ ζωντανὴ δὲν φαινότανε.

Οἱ τρεῖς κληνηοὶ δὲν ἤξεραν πειὰ τί ὑποθέσουν: φωνὴ ἀνθρώπων ἦταν ἐκεῖνη πού ἄκουσαν ἢ βορημηδὸς θηρίου :

Ὁ Φάβιος ὥστόσο, εἶχε τὸ θάρρος νὰ προχωρήσῃ καὶ νὰ ἐξετάσῃ καλὰ τριγύρω. Δὲν εἶδε ὅμως τίποτε ἰσοπτο. Μὰ ἡ κατόπτοι ἐκεῖνη δὲν ἦγε χαμένη, γιὰ βεβαιώθηκε πὼς ὁ θησαυρὸς βρισκότανε ἐκεῖ ἀπειρακτοί. Ἐκανε τότε νὰ προχωρήσῃ περισσότερο. Δὲν τὸν ἄρρησε ὅμως ὁ Βουαροξέ, ὁ ὅποιος, ἐξετάζοντας καλύτερα τὸ ἔδαφος, ἀνεκάλυψε τ' ἀποτυπώματα τῶν ποδιῶν ἐνὸς λευκοῦ.

— Καλὰ τὸ ἔλεγα ἐγὼ! ἀνέκραξε ὁ γρηγορὸς κληνηός. Κάποιος λευκὸς θὰ πέρασε ἀπὸ δω, πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα.

Πράγματι, διακρίνονταν καθαρότατα στὴν ἄμω ἰχνη ποδιῶν ἀνθρώπου. Καὶ μιά τεράστια ἀράχνη, πού θὰ τὴν εἶχε πατήσει γύρω ἀμφιβολία ὁ ἀγνωστος αὐτός, ἀγωνίζεταν νὰ σταθῇ στὰ πόδια τῆς.

Ὁ Βουαροξέ παρακολούθησε, σκυθώντας, τὰ ἰχνη τῶν βημάτων, πού διεθύνονταν πρὸς τὸν βράχο. Τὰ ἀχνάρια ὅμως αὐτὰ σταματοῦσαν σ' ἓνα σημείο, γιὰτὶ πάρα πέρα τὸ ἔδαφος ἦταν στρωμένο με πέτρες, πού ἔμοιαζαν με ταφόπετρες.

— Ἄς κάνουμε τὸ γύρο τοῦ βράχου, εἶπε ὁ Βουαροξέ. Ἴσως πὸ κάτω ν' ἀνακαλύψουμε κάτι. Ἐλα μαζί μου, Πέπε. Ἐσὺ, Φάβιε, νὰ μᾶς περμένης ἐδῶ.

(Ἀκολουθεῖ)



Οἱ Ἰνδοὶ, έχοντας ἐπὶ κεφαλῆς τὸ Μαύρο Πουλί, διεθύνθησαν πρὸς τὸ στρατόπεδό τους.